

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: QY

Strona pozwana: Finanzamt Österreich, dawniej Finanzamt Wien für den 8., 16. und 17. Bezirk

Sentencja

- 1) Artykuł 11 ust. 3 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że pracownicę będącą obywatelką państwa członkowskiego, w którym zarówno ona, jak i jej dzieci mają miejsce zamieszkania, która została zatrudniona na podstawie umowy o pracę w charakterze pracownicy organizacji humanitarnej przez pracodawcę mającego siedzibę w innym państwie członkowskim i zgodnie z ustawodawstwem tego innego państwa członkowskiego jest objęta obowiązkowym systemem zabezpieczenia społecznego tego państwa członkowskiego, a jej miejsce pełnienia misji zostało wyznaczone w państwie trzecim nie bezpośrednio po zatrudnieniu, lecz po odbyciu przez nią szkolenia w tym innym państwie członkowskim, do którego wróciła ona następnie w celu przejścia etapu reintegracji, należy postrzegać jako wykonującą pracę najemną w tym ostatnim państwie członkowskim w rozumieniu tego przepisu.
- 2) Artykuł 288 akapit drugi TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przyjęciu przez państwo członkowskie uregulowania krajowego, którego podmiotowy zakres stosowania jest szerszy niż podmiotowy zakres stosowania rozporządzenia nr 883/2004 w zakresie, w jakim przewiduje ono zrównanie obywateli państw będących stronami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z obywatelami tego państwa członkowskiego, pod warunkiem, że owo uregulowanie będzie interpretowane w sposób zgodny z tym rozporządzeniem, a pierwszeństwo tego ostatniego nie zostanie podważone.
- 3) Artykuł 68 ust. 3 lit. a) rozporządzenia nr 883/2004 i art. 60 ust. 2 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że wiążą one wzajemnie instytucję państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie na zasadzie pierwszeństwa, i instytucję państwa członkowskiego właściwego w dalszej kolejności w taki sposób, że wnioskodawca ubiegający się o przyznanie świadczeń rodzinnych powinien złożyć tylko jeden wniosek do jednej z tych instytucji, a następnie te dwie instytucje powinny rozpatrzyć wspólnie wspomniany wniosek.
- 4) Artykuły 45 i 48 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie zniosło w sposób ogólny prawo do świadczeń rodzinnych, które dotychczas wypłacało pracownikom organizacji humanitarnych, którzy zabierają członków swojej rodziny do miejsca pełnienia misji w państwie trzecim, o ile, po pierwsze, to zniesienie znajduje zastosowanie bez rozróżnienia zarówno do beneficjentów będących obywatelami tego państwa członkowskiego, jak i do obywateli innych państw członkowskich, oraz, po drugie, owo zniesienie stwarza różnicę w traktowaniu zainteresowanych pracowników organizacji humanitarnych nie w zależności od tego, czy skorzystali z prawa do swobodnego przepływu przed wprowadzeniem wspomnianego zniesienia lub po nim, lecz stosownie do tego, czy dzieci tych pracowników mieszkają z nimi w państwie członkowskim, czy w państwie trzecim.

(¹) Dz.U. C 433 z 14.12.2020.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 2 grudnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München – Niemcy) – Vodafone Kabel Deutschland GmbH/Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

(Sprawa C-484/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa (UE) 2015/2366 – Usługi płatnicze – Artykuł 62 ust. 4 – Obowiązujące opłaty – Artykuł 107 ust. 1 – Pełna harmonizacja – Artykuł 115 ust. 1 i 2 – Transpozycja i stosowanie – Abonament za telewizję kablową i dostęp do Internetu – Umowy na czas nieokreślony zawarte przed datą transpozycji tej dyrektywy – Opłaty mające zastosowanie do transakcji płatniczych bez autoryzacji polecenia zapłaty zleconego po tej dacie]

(2022/C 51/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Vodafone Kabel Deutschland GmbH

Druga strona postępowania: Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

Sentencja

Artykuł 62 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającej dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylającej dyrektywę 2007/64/WE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu lub praktyce krajowej, zgodnie z którymi w ramach umów z konsumentami zawartych na czas nieokreślony zakaz pobierania opłat z tytułu korzystania z instrumentów płatniczych i usług płatniczych, o których mowa w tym art. 62 ust. 4, ma zastosowanie wyłącznie do transakcji płatniczych zleconych w ramach wykonywania umów zawartych po dniu 13 stycznia 2018 r., w ten sposób że opłaty te mają nadal zastosowanie do transakcji płatniczych zleconych po tej dacie w ramach wykonania umów zawartych na czas nieokreślony przed tą datą.

(¹) Dz.U. C 433 z 14.12.2020.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 25 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie – Polska) – Delfarma sp. z o.o./Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych

(Sprawa C-488/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 34 i 36 TFUE – Swobodny przepływ towarów – Środki o skutku równoważnym z ograniczeniami ilościowymi – Produkty lecznicze stosowane u ludzi – Import równoległy produktów leczniczych – Przepisy państwa członkowskiego przewidujące wygaśnięcie z mocy prawa pozwolenia na import równoległy po upływie roku od wygaśnięcia pozwolenia na dopuszczenie do obrotu referencyjnego produktu leczniczego – Ochrona zdrowia i życia ludzi – Proporcjonalność – Dyrektywa 2001/83/WE – Nadzór nad bezpieczeństwem farmakoterapii]

(2022/C 51/16)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Delfarma Sp. z o.o.

Strona przeciwna: Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych

Sentencja

Artykuły 34 i 36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym przewidującym wygaśnięcie z mocy prawa, bez zbadania ewentualnego ryzyka dla zdrowia i życia ludzi, pozwolenia na import równoległy produktu leczniczego po upływie jednego roku od daty wygaśnięcia referencyjnego pozwolenia na dopuszczenie do obrotu. Okoliczność, że importerzy równolegeli są zwolnieni z obowiązku przedstawiania okresowych sprawozdań dotyczących bezpieczeństwa, nie stanowi sama w sobie względu mogącego uzasadnić wydanie takiej decyzji.

(¹) Dz.U. C 19 z 18.1.2021.